

Bemærkninger til foranstående forslag til folketingsbeslutning.

Konventionens forhistorie.

I tiden fra den 24. februar til den 27. april 1958 afholdtes der efter indbydelse fra De forenede Nationer og i denne organisations europæiske hovedkontor i Genève en international konference vedrørende retsordenen på havet.

Grundlaget for forhandlingerne på konferencen var et udkast til regler om retsordenen på havet, som De forenede Nationers folkeretskommission efter flere års forarbejder i 1956 havde afgivet til FN.

Dette udkast kom til behandling på FN's 11. plenarforsamling. I overensstemmelse med kommissionens anbefaling besluttede plenarforsamlingen ved en resolution af 21. februar 1957 at indkalde en international konference, som skulle træde sammen i foråret 1958 med det formål at undersøge spørgsmålet om retsordenen på havet under hensyntagen ikke alene til problemernes retlige, men også til deres tekniske, biologiske, økonomiske og politiske sider og at udforme resultaterne af sit arbejde i en eller flere internationale konventioner eller sådanne andre dokumenter, som konferencen måtte finde hensigtsmæssige.

Danmark var på konferencen, i hvis arbejde i alt 86 lande deltog, repræsenteret ved en delegation, hvis formand var udenrigsministeriets rådgiver i folkeret, professor ved Århus universitet, dr. jur. Max Sørensen, og som i øvrigt bestod af repræsentanter for udenrigsministeriet,

forsvarsministeriet,
handelsministeriet,
fiskeriministeriet,
ministeriet for Grønland,
Færøernes landsstyre og
Dansk Dampskibsrederiforening.

Som resultat af konferencens forhandlinger vedtoges følgende konventioner:

1. Konvention om søterritoriet og den tilgrænsende zone;
2. Konvention om det åbne hav;
3. Konvention om fiskeri og fredning af det åbne havs levende rigdomskilder;
4. Konvention om den kontinentale sokkel.

Endvidere vedtoges en valgfri protokol om tvungne bilæggelse af tvistigheder.

De 4 konventioner samt den valgfri protokol undertegnede ved konferencens afslutning af den

danske delegations formand og kontorchef Oldenburg, udenrigsministeriet. Undertegnelsen skete under forbehold af ratifikation.

Den forannævnte konvention om den kontinentale sokkel, til hvis ratifikation folketingets samtykke ved nærværende søges indhentet, træder ifølge sine bestemmelser i kraft, når 22 lande har ratificeret eller — hvor underskrift ikke foreligger — tiltrådt konventionen. Konventionen er indtil nu ratificeret eller tiltrådt af nedenstående 18 stater:

Amerikas Forenede Stater
Den bjelorusiske socialistiske Sovjetrepublik
Bulgarien
Cambodia
Colombia
Czechoslovakiet
Guatemala
Haiti
Israel
Madagascar
Malaya
Polen
Portugal
Rumænien
Senegal
Sovjetunionen
Den ukrainske socialistiske Sovjetrepublik
Venezuela.

Konventionens indhold.

Konventionens artikel 1 definerer begrebet den kontinentale sokkel som (a) havbunden og undergrunden i de undersøiske områder, som grænser op til kysten, men ligger uden for det ydre territorialfarvand indtil en dybde af 200 meter eller uden for denne grænse, så langt havdybden tillader udnyttelse af de pågældende områders naturforekomster, og (b) havbunden og undergrunden af tilsvarende undersøiske områder omkring øer.

Artikel 2 bestemmer, at kyststaten udøver højhedsretten over den kontinentale sokkel, for så vidt angår udforskning og udnyttelse af dens naturforekomster. Disse rettigheder er eksklusive i den forstand, at ingen uden kyststatens udtrykkelige samtykke er berettiget til at udforske eller udnytte den kontinentale sokkel. Kyststatens rettigheder er ikke betinget af okkupation eller af udtrykkelig erklæring.